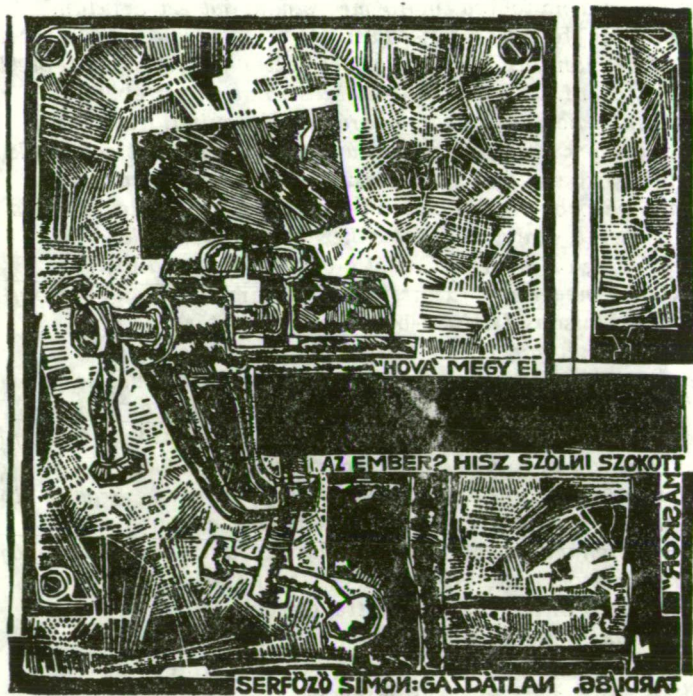

Igen, most tegnap éreztem először életem-

ben úgy natúr a menta illatát a sírjaik fölött, itt, valamivel a megásandó két arasznyi sír alatt, a gesztenyefa felé, valaki fekkent, a sok sápadt-sárga-zöld-fehér virág le volt taposva mind, elővettük társnőmmel a táskánkból már félúton a kis dobozt, benne feküdt egy letépett orgonafürt alatt a Tutu, sárga-zöld, fehér, a kúpos, nagy csőr hússzínű. Szedtem pár tyúkhúrt, nagyon zöldet, hússat, és az omladozó, nyers földet egy térképpel béleltem ki, a Maisons-Laffitte-i galopp-pálya ábrájával, s nyolc futam indulóival, egy vadászugratás is volt, egy krissz-krossz, előttem volt, egy fa tövén próbáltuk, és ki is tippeltük a később győztes Orallist, egy thaiföldivel, nagyon részeg volt, megittatta velem a fél karton sörét, de a pénztárnál szétsodródtunk, nem is nagyon bántuk, ennyi volt, Orallis neve a sánta Alízra emlékeztetett, nagy szerelmemre, naphosszat a kezemben hasal, ha ráérek, belém-feni hegyes, kemény, aprótollas verébfejét, néha éjszaka így fel-ébrednek, milyen lehet neki, néha, mikor kitörne a kalitkából, de a repülés nála már csak lassú berregés, tíz centit nem jut előre egy fél perc alatt; a fölvezetőkörben, Lingfieldben, emlékszem, Visage legnagyobbnak ígérkező ellenfele, most ez mit jut eszembe, Green Side folyton a lovászlányba törölgette a fejét, ferdén föntről le, ez is megzavarhatott, mert csak mosolyogtam boldogan, hát Green Side, te nem vagy épp arra hangolva, hogy megcsináld jól ezt a futamot, Isten óvjon, hogy megfogadjalak. A Tutu fél szemét egy macska verte ki, miután már megmentették a karvalytól, aki a fél szárnyát tépte le, de ezt mind túlélte, mind, a hozzánk-kötözést, hat és fél évet húzott le itt, társnőmnek főleg nagy barátja volt, mindig sziszegve, mackósan a kezünknek esett, ha a tyúkhúrt adtuk neki, mit zavarjuk a legjobb falatok közben épp; most visszateregettük a sírra a mindenfélét, aztán a városban már, csak megyek, kérdem, mi a rohadás ez a szag, hát a menta szaga volt ott a kezemen, valakinek meséltem Lingfieldet, az Agatha Christie-várost, meg a gint, Sir Henry sírkövét, meg hogy futott, így mondtam már, egy Franny és Zooey, és hogy Maisons-Laffitte-ben a pálya tisztára a Szajnához simul, kétezerkétszáz méter hosszú, az ám, elindul egy ezerhatos mezőny, csak jön, jön, már mióta jön, és látcsóval se látsz egyebet, csak hogy jön egy sűrű, erős, fekete pont, az kavarog, mintha önmagán folyton elbukna, átbukna, előgördülne, és hogy az ott, kicsit elől, Ballroy-e, a Kis Bálkirály, vagy Star Duke, vagy Whistlejacket, olyan mindegy, mind-mind Samu az, sárga a lába a köszvénytől, liheg, de a csőre himverebesen fekete, kurjant még egyet-egyét, megnéztem a Tabán oldalát, a Samu, egyszerre majd oldalt dől, mint az utolsó akadály után Cheltenhamben hirtelen az egyetlen ír ló, épp ő, Newton Gazette, és nem kel föl, és tizenhárom év: soha. Lekerül a fakalitka, még Szpéróé volt, üres lesz újságpapírokkal fedett, köleses íróasztalom, nem ülök még Icsi, Mokka, Alíz, persze, ők is mind kedvesek. Nem is még Icsi, Mokka, Alíz, persze ők is mind kedvesek. Nem is beszélhetek így, ezt néha tudom. Inkább elmesélem Orallist. Krissz-

-krossz, mondom, szóval volt ott egy Pad nevű ló, Orallist fogadtam, úgy jobban, de megtettem, csak egy kicsit, mellé a Padot, hát mi volt, Orallis végig vezetett, de nem nagyon, és jött a Pad, és egy Sec meg egy Secretiv nevű ló, és akkor felhördültünk, persze, én értettem csak a nagy viccet, én csupán, a Pad nevű ló ledobta az akadálynál a zsokét, épp a két Sec, a Sec meg a Secretiv alá, néha Securitynek mesélem, néha Secundumnak, olyan mindegy, valahogy ki kell birni, és ez nagy eredmény, amikor bejön, olyan-nyira semmire, de semmire se jó.

TARDI SÁNDOR METSZETE